

EVEY LYON

STOJÍ ZA *čekání*

 BARONET

Stojí za čekání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Evey Lyon

Stojí za čekání – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STOJÍ ZA
čekání

STOJÍ ZA *čekání*

LAKE SPARK 3

EVEY LYON

 BARONET

O KNIZE

Ford Spears, slavný hokejista, je připraven dosáhnout jediného cíle, po kterém kdy skutečně toužil – dostat druhou šanci od matky svého syna.

Kvůli našemu synovi. Tak znělo vysvětlení mého bývalého manžela, hokejisty, proč musíme strávit čas jako rodina v jeho domě u jezera v malém městečku, kde to před lety všechno začalo. Nečekala jsem však, že až tam dorazíme, zjistím, že náš syn zůstává ještě další týden na táboře a Ford a já tak zůstaneme úplně sami. Jo, a navíc ještě chce, abych jeden den předstírala, že jsme se k sobě vrátili, abychom splnili přání jedné staré dámy. Dochází mi, že Ford má v úmyslu udělat to, čeho jsem se vždy obávala...

Chce mě získat zpět.

Naše minulost je ale plná bolesti a lítosti. Abychom náš vztah napravili, bude potřeba mnohem víc než jen pár procházek cestou vzpomínek a romantických plaveb na loďce po jezeře. Nebudu ani zmiňovat fakt, že se Ford doma neustále promenáduje bez trička. Chce, abychom spolu strávili jeden týden a předstírali, že bychom mohli mít všechno. Já ale vím, že to není dobrý nápad. Zvláště když si nejsem jistá, kdo

v nás věří víc, protože oba přemýšlíme nad tím, jestli jsme stáli za čekání.

Ford a Brielle přinášejí emoce a vášeň v tomto naprosto okouzlicím milostném příběhu o druhé šanci, kde jsou hrdinové nuceni být jeden druhému na blízku. Stojí za čekání je třetí samostatná kniha, která je součástí série Lake Spark, v níž jsou jednotlivé příběhy vzájemně propojené. Ideální čtivo pro milovníky maloměstských romancí s nádechem sportu.

PLAYLIST

My Sweet Baby od Thieving Birds
Don't Give Up On Me od Zacha Bryana
Name od The Goo Goo Dolls
The Freshman od The Verve Pipe
Collide od Howieho Daye
Brick od Ben Folds Five
Bigger Than The Whole Sky od Taylor Swift
Around Again od Hovvdy
Anti-Hero (country verze) od Josiah & the Bonneville
High Beams od Zacha Bryana
Glue Myself Shut od Noaha Kahana
Thumbs od Zandera Hawleyho
Oh My Heart od R.E.M.

1

FORD

Nedívat se jí na prsty. Jestli to udělám, budu toho litovat.

Nejdřív budu obdivovat, jak si Brielle shrnuje několik pramínků hedvábných hnědých vlasů z tváře, a pak budu pohledem sledovat linii její čelisti, až začnu zírat na měkké rty, které se vždycky zvlíní něžným úsměvem, když mluví o našem synu Connorovi. A nakonec parádní kousek, její ruce. A právě proto budu litovat, že jsem se zahleděl na její prsty, protože na pravém prsteníčku jí něco chybí, a můžu za to jenom já.

Páni, že se ale umím mučit.

Dívám se.

Na vteřinu se ztratím – tak jo, možná na dvě.

„Pane Spearsi, nesouhlasíte?“ Do mého vnitřního zmatku pronikne ženský hlas.

Párkrát zamžikám, podívám se před sebe a uvidím, jak se na mě přes stůl usmívá učitelka našeho syna,

dáma na prahu penze, se kterou máme setkání na konci školního roku. Hledím na ni jen vteřinu, protože se okamžitě vrátím zrakem k Brielle, která sedí vedle mě. Brielle Dawsonová, neboli pro mě Elle, matka mého dítěte, je nejkrásnější žena, co jsem kdy poznal, a jediná, se kterou jsem si kdy uměl představit svou budoucnost.

Jenže o tu šanci jsme přišli před deseti lety kvůli jednomu slibu.

„Forde, jsi v pohodě?“ Brielle se po mně podívá; v modrých očích má zvědavý třpyt.

Odkášli si a vzpomenu si, o čem jsme mluvili. „Samozřejmě, postaráme se, aby přes léto četl.“

„Vím, že Connor je nadšený z hokejového tábora, a doufám, že si to užije, ale je důležité, aby nastoupil do páté třídy připravený. Je to poslední rok před nižší střední školou,“ připomene mi paní Clarková.

Brielle mi jemně sáhne na paži. „Obstaráme knížky z letního seznamu četby,“ ujistí učitelku.

Paní Clarková sepne ruce. „Báječné. Jen jsem chtěla říct, že i přes ten nedávný malý výbuch je to milý kluk a bude se mi po něm stýskat.“

Sevře se mi čelist při připomínce toho, jak se před několika týdny dostal do sporu se spolužákem. Podívám se na Brielle a vidím její napjatý výraz.

„Oba byste na něj měli být hrdí, a pokud to smím říct, buďte hrdí i na sebe,“ dodá paní Clarková.

„Jak to?“ podívím se.

„Neumím ani povědět, kolikrát už šly tyhle schůzky k šípku, když rodiče nežijí spolu a jejich dítě má ve třídě problémy kvůli tomu, jak se k sobě otec s matkou chovají.“

Brielle klepe nehty o stůl a nasadí nucený úsměv.

„To my nejsme.“ Zhluboka se nadechne. „Chceme pro Connora jen to nejlepší.“

Do prdele, jak to, že ještě po létech slyším z té věty kapat smutek?

„Děkujeme za pochvalu.“ Trapně se snažím zachovat klid. „Jestli Connor ve škole nic neříkal, tak se nám to nejspíš daří.“

Učitelčin úsměv maličko ochabne. „Jestli smím být přímná...“

„Prosím.“ Můj tón zní úsečně.

„Je samý úsměv, když mluví o vás dvou. Moc dětí nemůže tvrdit, že jejich táta je slavná hokejová hvězda. Ale někdy se zmíní, že každý žijete v jiném světě a sejdete se jen ve stanoveném čase, a on ví, že je to kvůli němu.“

Brielle se zatají dech a zahledí se oknem kamsi do dálky.

Přejedu si dlaní vlasy, po hokejové sezoně ještě krátké. „Děti mají intuici, že?“ pronesu bezvýrazně, nepříliš pobaveně.

Paní Clarková se rozpačitě zasměje. „To mají. No...“ Podívá se z jednoho na druhého. „To je všechno. Přeju vám oběma krásné léto.“

Brielle se zdvořile usměje. „Vám taky a děkujeme, že díky vám měl Connor skvělý školní rok.“

Všichni vstaneme a rozloučíme se.

Brielle a já jdeme ze školy k našim autům dlouho mlčky, bok po boku. Víím, že ji něco tíží na mysli, protože i moje myšlenky mi připadají jako tuna cihel.

Oba stiskneme tlačítka dálkových ovladačů svých aut, a přesto ani jeden z nás neusedne za volant. Místo toho stojíme proti sobě a pere do nás slunce pozdního odpoledne.

Setkáme se očima a začneme na sebe dlouze hledět jako obvykle.

To se stává sakra pokaždé.

Každé předání, vyzvednutí, oslava narozenin, společné rodinné jídlo pořádané kvůli Connorovi, pokaždé, když přivedla Connora na můj zápas a já zachytil její upřený pohled, když jsem bruslil na ledě.

Všechno je to kurva kypění, které nikdy nepřekypí.

„To šlo dobře,“ poznamená a kouše se do dolního rtu.

Nasadím si sluneční brýle, protože potřebuju ochranu před zíráním na její modré letní šaty s květinovým potiskem a protivně rozepnutým horním knoflíčkem. Ty šaty si zaslouží viset na pelesti mé postele, kam byly odhozené v okamžiku prozření.

„Jako vždycky. Rodičovství nám jde.“

Roztomile vyprskne smíchy. „Řekla bych, že to není zase tak zlé. Musela přivést řeč na minulý týden, co?“

Z úst mi unikne zvuk, jak zvažuju, jestli ji tím můžu poškádlit, nebo ne. „Bylo to nezapomenutelné.“

Založí si ruku v bok. „Tobě se to lehko řekne, tys byl ten, kdo mi musel tu zprávu předat.“

Zvednu ruce na znamení kapitulace. „Ocitl jsem se v trapném postavení, díky. Ani pro jednoho z nás to nebylo snadné.“

„Connor tě požádal o předání vzkazu, že už mu nesmím přidávat k obědu psaníčka.“

„Elle, na to už začíná být trochu starý, a když si z něj kvůli tomu někdo ve škole utahuje, tak jo, připadalo mu lepší, když já předám vzkaz, že už žádná psaníčka. A taky že už mu nemusíš předem krájet jablka. Věř mi, celý den jsem se rozhovoru s tebou bál.“ Přitom nedokážu potlačit úsměv.

Předstírá trucovité špulení pusy, které je kurva moc roztomilé. „Nezvládám, že tak rychle roste.“ Sami jsme ještě mladí.

„Děti většinou rostou. Pokud ti chybí mimino, tak můžu znovu nabídnout své služby,“ zavtipkuju, ale humor tne trochu moc do živého.

Její úsměv znehybní, ba znejistí, a trvá dobrých pár vteřin, než zvažní. „Nemělo by nám dělat starost to, co zmínila paní Clarková o tom, že se vídáme jen ve stanovenou dobu?“ Zakrouží prsty ve vzduchu.

Nakloním hlavu ke straně. „Možná.“

„Nejspíš bychom si měli znovu projít rozvrh, protože už nemáš zápasy.“

Auvajs, tahle připomínka.

Sezona, která právě skončila, byla mou poslední sezonou profesionálního hokejisty a kapitána Chicago Spinners, kvůli věku a jednomu nepříjemnému zranění. Nic velkého, ale už se nezotavuju tak jako před deseti lety, kdy mi bylo dvacet. Cítím, jak se mi po tváři šíří stín bolesti.

A ona mě moc dobře zná, protože mě pozoruje s vědoucím sarkastickým úsměvem. „Bude ti to chybět, co?“

Pokrčím rameny. „Byl to moc dlouho můj život, ale jo, jsem v pohodě. Mám plán B, připravuju si ho už několik sezon.“

„Jasně, to nové sportovní tréninkové zařízení blízko Lake Spark.“

Zasměju se v duchu tomu, jak pronáší Lake Spark, jako by šlo o mystické místo, kterého se nějak legračně obává.

Během hokejové sezony jsem byl na cestách a bydlel v hotelích. Když nehraju, utíkám do Lake Spark

na severu státu Illinois. Na místo, které si pamatuju z dětství, kde jsem trávil léta jako puberták s jistou brunetkou a teď mám jednoznačně v úmyslu zabydlet se tam po ukončení hokejové kariéry.

Brielle žije v Hollows, což je ideální střed mezi Chicagem a Lake Spark. Vždycky měla u sebe Connora po většinu roku, protože já měl tréninkovou a zápasovou sezonu.

„Mám to tam rád. Ještě pořád jsi neviděla můj dům, je teď konečně hotový, a můžeš se podívat, jestli odsouhlasíš Connorův pokoj. Myslím, že bytový architekt odvedl dobrou práci.“

Mávne rukou. „Když jde o našeho syna, víš, že ti věřím.“

„Ale stejně se nemůžeš Lake Spark vyhýbat věčně.“ Natáhnu se, abych se dotkl jejího ramene, abych ji ukonejšil a současně využil příležitosti sáhnout si na její pokožku, protože vím, že to strpí.

Nakloní hlavu ke straně a přitulí se mi tváří k zápěstí u svého ramene. Je to návrat do doby, kdy jsme mohli všechno. Během let to občas udělá, připomene mi důvěru, kterou jsme jeden k druhému mívali, spojení, které mezi námi vždycky bude, i to, že se nám v hlavách vznáší jiný konec.

„Nevyhýbám se Lake Spark. Jen uvažuju, co si mám pamatovat.“ Její hlas zní křehce.

Přistoupím k ní blíž a přejeďu palcem jemnou pokožku na lícni kosti. „Všechno,“ odpovím ochraptěle.

Něco jí muselo blesknout myslí, protože znovu zaútočí zuby na dolní ret a ucouvne. „Takže, ehm, máš Connora prvních několik týdnů letních prázdnin a vím, že v jednom z těch týdnů si užije hokejový tábor.“ Mění téma.

Její vyhýbání se tématu mě přiměje k úšklebku. „Jo, budeme v pohodě, jako vždycky. Jsi připravená?“

„Příprava na advokátní zkoušku je práce na plný úvazek. Mám štěstí, že jsem mohla přestat dělat právní asistentku na částečný úvazek. Díky, žeš změnil rozpis, abych měla čas studovat.“

Přemůže mě hrdý úsměv. Čekala na to. Vysokoškolské studium se protáhlo, protože Connor přišel jako překvapení, pak vystudovala práva. Byl to odjakživa její plán a sen a teď má jeho splnění na dosah.

„Sfoukneš to jako nic. A dopřej si času, kolik potřebuješ...“ Vzpomenu si, že se zmínila, že stát Illinois vypisuje termín zkoušek jen dvakrát ročně. Chci, aby uspěla, což je patrně důvod, proč to ze mě takhle vypadlo. „Connora mám pokrytého a můžu zvýšit výživné, jestli potřebuješ.“

Jen co to vypustím z pusy, zvedne na mě jedno obočí a vrhne přísný pohled, ale není našťvaná. Pobaveně zavrtí hlavou. „Jsme v pohodě.“ Její hrdost je značná, nebo spíš nikdy nepožádá o víc, protože vím, že si váží štědrého výživného, které ode mě dostává; slouží i k pokrytí jejích potřeb. Natáhne ruku a něžně mě strčí do ramene. „Vida ho, pana Velikánskou hokejovou hvězdu na odpočinku s miliony v bance.“

„Kéž by mi nic nechybělo,“ řeknu žertem, ale pod ním se skrývá pravda.

Mám sice dům, peníze, auto a skvělého kluka, jenže nemám ji.

Kolem zvolna projede auto a připomene nám, že jsme na parkovišti.

„Měla bych jet. Connor je přes noc u kamaráda a já slíbila zajít s někým na skleničku.“

Napnu se. „S někým?“ zabručím.

Očividně ne dost potichu, protože Elle se uchechtne. „S jinou mámou ze školy. Lena, znáš ji.“

Obrátím oči v sloup, protože si vzpomenu, že jsem o tom vlastně věděl. Connor dbá na to, aby mi sděloval, kteří nezadaní tátové připlouvají do Elliných pobřežních vod při vyzvedávání ze školy, protože i můj kluk se mi snaží zapalovat oheň pod zadkem.

Přikývnu. „Tak se dobře bav. Později pošlu Connorovi textovku.“

„Já vím. Jako vždycky.“

Sakra pravda. I když byla hokejová sezona a já cestoval kvůli zápasům, posílal jsem textovky každý den.

„Sestra ho odveze v pátek na tábor, protože já mám schůzku,“ připomenu jí.

„Je Violet nadšená z vypomáhání s táborem?“

Zasměju se pro sebe. Moje sestra studuje na vysoké podnikání, takže jsem jí nabídl letní brigádu při výpomoci s administrativou. „Nadšená je možná přehnané slovo, ale váží si toho, myslím, a bude se jí to hodit do profesního životopisu.“

„To si piš. Jen ji upozorni, že až bude vyzvedávat Connora, budu patrně brečet jako želva, že jede pryč. Víš, jak to chodí.“ Říká to se smíchem.

Poškrábu se na tváři. „Jo, vím.“

„No, měla bych jet. Napiš mi, jestli mu mám přibalit něco navíc, jen jsem usoudila, že hokejovou výstroj máš vyřešenou ty.“ Rukama gestikuluje ve vzduchu, protože si zjevně není jistá, co má udělat.

Krátce jí zsalutuju. „Ano prosím.“

Žertem mě plácne a já předstírám, že to bolelo. Ale takoví už jsme. Neuvěřitelně bezprostřední vůči sobě.

Opravdu věřím, že je to tím, že jsem jediný muž v jejím životě, a ona nedovolí, aby se někdo jiný vteřel do spojení, které spolu máme. Jen to prostě nechce přiznat.

Pozoruju ji ještě pár vteřin, jak nastupuje do svého auta a odjíždí, a jsem si velmi dobře vědom, že tenhle pocit touhy po ní je teď zřetelnější, protože můj život se mění. Hokejový ruch skončil, což znamená, že ten vnitřní pocit se ozývá silněji než dřív. Už mě nic nerozptyluje.

Taky si pamatuju každý den za ta léta, kdy jsem chtěl, aby teď nastal náš čas.

O PĚT MINUT POZDĚJI SEDÍM v autě a vracím se do Lake Spark, městečka, které většině lidí připadá kouzelné a roztomilé a které tvořilo pozadí všech dobrých i špatných vzpomínek mého života. Z přehrávače zní Zach Bryan, zatímco jsem jako obvykle myšlenkami u Brielle.

Je to zatraceně jednoduché.

Naposled jsme spolu byli předtím, než se narodil Connor.

Pak v prvních letech s Connorem toho na nás bylo moc, nebo spíš Brielle nesla hlavní nápor života s novorozencem, zatímco já byl pryč a hrál hokej, a když první roky našeho syna uplynuly a Brielle studovala vysokou, ocitlo se v ohnisku pozornosti její studium. Já byl na vrcholu kariéry a polovinu roku jsem je skoro nevidal. Pak jsem taky pár let hrál v Nashvillu, než mě prodali zpátky do Chicaga. Teprve poslední rok dva jsme si zavedli nějaký systém s Connorem,

který už není mimino a je celkem v pohodě, ale mezi tím už vznikl mezi Brielle a mnou odstup, až na... ty chvílky.

Bože, ty chvílky.

Byly vždycky, ale teď nastávají čím dál častěji.

Bere Connora na některé moje domácí zápasy a pozoruje mě a taky spolu krátce mluvíme potom, co jí přivezu Connora, a já jí vždycky shrnu vlasy za ucho a jí zajiskří oči tak, že bych přísahal, že je to kvůli mně.

Tyčila se nad námi hrozba nevyhnutelného. Věděl jsem, že moje hokejové dny jsou sečtené, a Brielle už nečekala další léta příprav na vstup do advokacie.

Už nám nestojí v cestě nic kromě nás.

Praskám ve švech, jen jen vybuchnout.

Bud' najdu nějaký zázrak, který mě udrží v lajně, nebo tady těch deset let skončí, roztříští se a vyšle nás novým směrem, kde s naším vztahem konečně něco udělám.

Reproduktor auta mi sdělí, že mám přichozí hovor, a já stisknu tlačítko na volantu.

„Ahoj, kámo,“ podívám se na číslo volajícího. Volá mi můj soused a přítel Spencer. „Neměl by sis někde házet míčkem?“ poškádlím ho, protože je nadhazovačem Chicago Blueslights.

„Jo, jo, jo. Jen jsem chtěl vědět, jak to proběhlo. Víme, jak to s tebou vždycky po setkání s Brielle vypadá, a já nejsem doma, abych tě pozval na pivo, protože mám zápas.“

Odbočím na další silnici. „Jako vždycky. Nic se nezmění. Dali jsme si slib a při tom zřejmě dlouho zůstane.“

Spencer nesouhlasně zafuní. „Víš, že se nemůžeš

vyhýbat věčně tomu, co je nasnadě, ne? Hokej už není nepřekonatelná překážka, to je jisté.“

Vzdychnu. „Je to složité.“ Tuhle mantru si opakuju každodenně, a teď i Spencerovi.

„Nemusí být.“

Sevře se mi čelist, protože se vždycky napnu, když pomyslím na možnosti, částečně proto, že působí tak blízce. „Tak nějak jsme si vykopali jámu.“

„Tak z ní vylezte,“ naléhá.

Zasténám, protože jsem uvažoval, co se dá dělat. Zbývá nám ještě sedm a půl roku, než bude Connorovi osmnáct, což znamená sedm a půl roku vzduchoprázdna s jeho matkou, zatímco neseme odpovědnost za jeho život před dosažením zletilosti.

Oba víme, co chceme, ale nic neřekneme. Na co čekáme? Karty se změnily.

Telefon mi pípne na znamení, že se mi pokouší volat někdo další.

„I když je tenhle rozhovor napínavý, momentálně mě shání někdo jiný. Zavolám ti později.“

Souhlasí a já hbitě přijmu další telefonát. Nepodíval jsem se na displej, ale jen co uslyším druhý hlas, jak mě zdraví, poznám, že je to Margo.

„Ahoj, Margo.“ Je to nejbližší babičce, co jsem kdy měl, blízká rodinná přítelkyně, která možná chodila s dědečkem, než zemřel, to si nejsme jistí, ale byli dobří kamarádi a on byl vdovec. Je jí přes osmdesát, a i když je převážně zdravá, illinoiské zimy jsou příliš drsné pro její artritidu, takže se brzy přestěhuje na Floridu. „Čemu vděčím za to potěšení?“ usměju se, protože každý rozhovor s ní je veselý.

„Tuhle jsem narazila v samošce na tvého souseda,“ začne.

„Na kterého souseda?“

„Toho sportáka.“

Zasměje se. „Tos mi moc nepomohla. Bydlím vedle fotbalového trenéra a nadhazovače.“

„Toho, co má děcko.“

„Ani tím se výběr nezužuje. Hudson má mimino a dospělého syna a Spencer má dceru o trochu mladší než Connor.“ Soustředím se na vozovku, ačkoliv je přede mnou převážně volná.

„Co má tu mladou přítelkyni nebo manželku.“

Odfouknu si a znovu se zachechtám. „Tak jo, pohybujeme se v kruzích. Tu mají oba, takže hádám, že jde o Spencera, toho April tahá do sāmošky při každé příležitosti, protože je blázen do vaření.“

„Ano! Zmínil se o receptech. Každopádně není žádný tajnůstkář a povídali jsme si o tobě, a jak bys *možná* měl znovu uvážit některé svoje priority.“

„To věřím.“ Z mého tónu nezní žádné nadšení.

„Jde o to, že budu mít narozeniny a mám jedno malé přání.“

„Nevím, co ještě bys chtěla.“ Má život, v němž peníze nepředstavují problém.

Margo něco zabrouká. „Řídíš? Možná bys měl zastavit...“

A o několik minut později mi dojde, jaká příležitost se mi tu vlastně nabízí.

Protože už mám dost čekání, pokud jde o Brielle.

Podívám se po svých šatech s květinovým potiskem a zavrtím hlavou sama nad sebou, že jsem si naschvál rozepnula horní knoflíček. Chopím se sklenky chardonnay a v duchu se kárám za ten trik s rozhalenkou. Vím, že jsem to udělala, protože jsem se dnes měla vidět s Fordem.

„Vypadáš nějak rozhozeně,“ řekne mi kamarádka Lena. „Byl Fordův den, co?“

Všimnu si, jak se pro sebe usmívá a shrnuje si hnědé vlasy ke straně. Sedíme v baru a čekáme, až bude náš stůl k dispozici. Je to celkem šmrncovní restaurace, ale na druhé straně, všechno v našem městečku Hollows je zařízené k dokonalosti, až po osvětlovací tělesa nad našimi hlavami.

„Jo, byl. Myslím, že je to teď horší. Už nám nehrozí další hokejová sezona.“ Napiju se.

„A hokej vám v něčem bránil? Já vás fakt nechápu.“ Sáhne pro oříšky do misky.

„Je to komplikované.“

Zafuní. „Tak mi to pověz.“

„Znáš ten příběh. Bylo mi osmnáct, nečekaně jsem otěhotněla a být spolu vlastně nebylo...“ Ani to neumím vysvětlit.

Lena mi láskyplně sáhne na rameno. „To bylo tenkrát. Chceš mi tvrdit, že za ta léta se tobě a Fordovi nenaskytla žádná příležitost?“

„Ne,“ opáčím pevně. „Z mnoha důvodů. Časový rozvrh se víceméně řídil hokejem a já si neuměla takový vztah vůbec představit. Musela jsem se soustředit na právnickou fakultu. A navíc jsme se oba snažili žít dál.“

„Jak ti to šlo?“ Zvedne jedno obočí a doprovází to vědoucím pohledem.

„No... randila jsem, Ford taky.“ A bylo to trýznivé ve všech ohledech a celkově velikánský nezdar.

„A přesto jste oba pořád sami.“

„To neznamená, že se máme snažit být spolu. Musíme myslet na Connora, je to moc riskantní.“ A moje srdce by nevydrželo další zklamání, na kterém by se Ford podílel.

Už tak mě dost ovlivnil; neumím si ani představit, jaké by to bylo mít pocit, že by se naše možnosti mohly stát realitou.

„Jenom říkám, že bys neměla mít motýlky v břiše při každé schůzce s učitelkou a předáváním kluka. Když já vidím svého bývalého, necítím nic, jen prázdno.“

Šťouchnu ji svým ramenem do jejího. „To proto, že teď tě zaměstnává ten sexy profesůrek.“ Její bývalá láska z vysoké je nyní jejím snoubencem, se kterým se dala znovu dohromady potom, co se rozvedla.

Ťukne si se mnou sklenkou. „Je to tak. Což taky dokazuje, že druhá šance neexistuje jenom v pohádkách.“

Hraju si se stopkou sklenice a snažím se dostat Forda z hlavy. Je to těžké, protože letní Ford je extra dávka pohlednosti. I po všech těch letech se mu pokožka hezky zabarvuje letním sluncem a vysokou štíhlou postavu si udržuje ve formě, i když netrénuje, a panebože, hnědé oči mu ladí s vlasy stejné barvy, o kterých vím, že si je nechá přes léto narůst.

Nejraději se dívám na tvar jeho ramen. Jsou široká, ale jejich křivky mi připomínají, jak mě kdysi objímal, připomínají mi ty hodiny, kdy jsem mu ležela v náruči, a kolikrát jsem se o něj opírala a celé hodiny plakala.

Lena přede mnou luskne prsty. „Sakra práce, už zase myslíš na Forda. Poznám ti to na obličeji; jsi celá zasněná.“

„Áááá, tak jo, máš pravdu. Nejspíš mám tu dnešní schůzku ještě čerstvě uloženou v hlavě. Do hlavního chodu se stihnu vrátit k normálu, slibuju.“

Seskočí ze stoličky. „Beru tě za slovo. Hned jsem zpátky, potřebuju si před večeří skočit na dámy.“

„Jasně. Objednám ty mozzarellové tyčky, cos mi slíbila.“ Moje nejmilejší. Vře se na mě usměje.

Vzdychnu, zadívám se do sklenky s vínem a pak upiju, vděčná, že dneska řídí Lena.

„Jste moc hezká, než abyste se mračila.“ Mou pozornost upoutá hluboký mužský hlas, a když zvednu oči, uvidím u baru muže v obleku. Předtím jsem si ho nevšimla. Vypadá o několik let starší než já a musím uznat, že na něj není špatný pohled. Poznám, že díky gelu vypadají jeho vlasy tmavší, než jsou.

„Ale to jsou jen všední úvahy. Nic, co by nespravil hluboký nádech a sklenka vína.“

Naznačí prstem barmanovi, aby přišel. „To znám. Naštěstí dojíždím do města vlakem, abych si vyčistil hlavu, ale potřebuju se napít, než budu pracovat na nějakém podání až do půlnoci.“

„Vy jste právník?“

„To jsem.“ Kývne na barmana. „Whisky bez ledu a dáma si dá...“

Zavrtím hlavou. „Já nic. Děkuju. Jsem tu s kamarádkou.“

„Dejte mi vědět, kdybyste si to rozmyslela.“ Koutek úst mu poskočí nahoru.

Zdvořile se usměju. „Jaký právní obor praktikujete?“

„Korporátní. Zajímá vás to?“

„Po pravdě, letos v létě dělám advokátské zkoušky. Dokončila jsem právnickou fakultu na univerzitě tady v Hollows.“

„Nepovídejte.“ Sveze se na volnou stoličku vedle mě. „To je moje alma mater. Jakému oboru se chcete věnovat?“

„Rodinnému nebo majetkovému právu, myslím.“

Poděkuje barmanovi za whisky. „Tahle oblast by se k vám hodila.“

Uculím se. „Proč si to myslíte?“

„Máte něžný obličej.“ Zdá se být hrdý na svou odpověď. „Já jsem Brody, mimochodem.“

„Brielle.“

„To je krásné jméno.“ Přisahám, že pohledem zkoumá, jestli nemám snubní prstýnek.

„Někdy ho nenávidím. Nikdo neví, jak to zkracovat, Bri nebo Elle, nebo dokonce Rie.“

„Pořád samá hezká jména.“

Všimnu si návratu Leny, když mi sáhne na záda. „Pořád ještě nemáme připravený stůl?“ Postřehne, že jsem zřejmě zabraná do rozhovoru. „Óóó, to je fešák a doufejme, že nezadaný. *Rozptýlení*,“ zamumlá polohlasem.

Střelím po ní varovným pohledem, ale Brody to zřejmě slyšel. „Nechci vám narušit plány na večeři, ale tady...“ Sáhne do kapsy obleku, vytáhne vizitku a nabídne mi ji. „Možná byste se ráda setkala a podebatovala si o právu, Brielle?“

Lena se málem zakucká, patrně protože obě víme, že to myslel jinak – nebo možná ne. Moje schopnost flirtovat kapánek zrezivěla. „Vezmi si tu vizitku.“ Utrousí svůj návrh s přehnaným úsměvem.

Pár vteřin váhám, nemůžu od vizitky odtrhnout oči, připomínám si, že nejsem zadaná, že dokonce potřebuji přijít na jiné myšlenky, a tak natáhnu prsty.

„Nebo radši ne.“ Lena mi zčistajasna škubne paží. „Ex.“

„Cože?“ Podívám se na ni a vidím, že jí oči planou šokem.

„Hokejový tat'ka na deváté hodině,“ šeptá Lena.

Hlava se mi sama od sebe rychlostí blesku otočí ke dveřím, kde uvidím stát Forda s ocelovým výrazem a rukama svěšenýma podél boků, zatínají se v pěsti. Čelist se mu napíná a soudě podle toho, že se řítí naším směrem, je jasné, že byl svědkem posledních minut.

„Forde?“ Nechápu, proč je tady.

Rychle položí paži na opěradlo mé židle, jako by si potřeboval vytyčit prostor, a očima přistane na Brodym, který nechal vizitku na baru.

„Co tady děláš?“ zeptám se ho.

„Vy toho chlapa znáte? Je to Ford Spencer, hokejová legenda.“ Brody na mě hledí překvapeně, jako bych se najednou změnila v mimozemšťana. „Koukáte na hokej?“

„No...“ Nervózně si zastrčím pramínek vlasů za ucho, protože takové spojení s Fordem si Brody odvozuje. „Po pravdě...“

„Elle je matka mého dítěte, což ze mě dělá otce jejího dítěte, takže *jme* propojení.“ Ford se vítězoslavně usměje a přitom vidí rudě.

Ochranitelský Ford je živý, se kterým není radno si zahrávat, a kupodivu je to pekelně sexy.

Obrátím oči ke stropu, vzdychnu a vím, že existuje jen jedna cesta, jak z toho ven. „Omluvte nás. Těšilo mě,“ řeknu Brodymu, který se tváří neutrálně, protože zřejmě pochopil, že vztah mezi Fordem a mnou je ošemetný, mírně řečeno.

Popadnu Forda za rukáv košile a táhnu ho s sebou ke dveřím a ven, na chodník Main Street.

Otočím se k němu a nevím, co si mám myslet. „Co tady děláš, Forde? Myslela jsem, že se vracíš do Lake Spark?“

Nespouští ze mě oči, nemrká a ani se nehne. „Očividně tě zachraňuju před pány v oblecích, kterým jde jen o jednu věc.“

Nevěřícně se ušklíbnu tomu, kam náš rozhovor směřuje. „Ne že by ti do toho něco bylo, ale čekala jsem na Lenu a on si se mnou jen povídal, je právník.“

„Chlap, co dává svou vizitku ženské, která vypadá jako ty v těch šatech, si jen tak nepovídá.“

„Co se ti na mých šatech nelíbí?“ Přistoupím k němu blíž a píchnu ho prstem do hrudníku. „Ty máš ale drzost.“

Hbitě se obhazuje. „Když jde o tebe, jo, tak mám.“

Vzduch by se dal krájet. Umí zbořit mé hradby, protože si hýčkám představu, že má pocit, jako by na mě měl nárok.

Spustím prst, vzdychnu, rovnám si myšlenky a dojde mi, že jsem se pořád ještě nedočkala odpovědi. „Proč jsi tady?“

Sevře si prsty kořen nosu, očividně rozčilený. „Vzala by sis tu vizitku?“

Založím si paže na hrudi. „Cože? Nevím. Možná. Ze zdvořilosti.“

Je to pravda, možná by byl klíčem k tomu, jak na tebe zapomenout.

Ford si promne obličej rukou. „Nebud' zdvořilá.“

Zavrtím hlavou, protože se pohybujeme v kruhu. „Odpověz mi, proč jsi tady.“

Nakloní hlavu ke straně a olízne si rty. „Přemýšlel jsem o tom, co říkala Connorova učitelka.“

„Ale?“ Srdce se mi sevře.

„Myslím, že jsme to potřebovali slyšet, možná bychom se měli víc snažit.“

„Co víc můžeme dělat?“

„Letní prázdniny, měli bychom trávit čas společně, všichni tři.“

Vyvalím oči a spadne mi brada, ale nevyjde ze mě ani slovo. Cítím, jak mi vysychá v hrdle, a polknu. „Jako že rodinný výlet nebo tak něco?“

„Něco takového. Co kdybys přijela ke mně, až skončí Connorův hokejový tábor? Trochu času u jezera, všichni tři.“ Jeho hlas zní tak přesvědčivě, až pochopím, že považuje svůj návrh za přijatelné řešení.

Zalapám po dechu. „To myslíš vážně?“

„Velice.“

Ustoupím stranou a snažím se to vstřebat. „Nejsem si jistá, jestli je to dobrý nápad.“

Opravdu není.

Znamenalo by to víc času s Fordem, vzpomínky na naše mladší já a potvrzení, že Ford už není ženatý s hokejem.

Ford mě hbitě popadne za paži a přitáhne zpátky k sobě, dbá na to, abychom se setkali očima. „Je to výtečný nápad. Už jsme spolu absolvovali rodinné večere, ale tohle je něco víc a kvůli němu. Ukázat Connorovi, že jsme všichni jeden tým.“

„Jeden tým.“ Uchechtnu se, protože takhle jsem si rodinu svých snů nepředstavovala.

„On to potřebuje, Elle,“ zaprosí.

„Já... já nevím.“ Jsem na pochybách. Na *velkých* pochybách.

Nastane pauza, v níž tam oba stojíme jako dva někdejší milenci, co se snaží najít cestu vpřed.

Oba jsme slíbili, že Connor bude vždycky na prvním místě, a to právě v téhle vteřině způsobuje můj vnitřní zmatek. Mám ignorovat varovná znamení, pokud to znamená mít Connora na prvním místě?

„Margo... má narozeniny a přeje si, abys ji navštívila.“ Přilévá olej do ohně.

„Forde...“ Co mám na to říct? Margo pro nás moc udělala. Postavila se za nás proti všem.

„Dlužíme jí to.“

Dlouze vzdychnu. „Já vím.“

„Je tak špatné věnovat trochu času Connorovi a Margo?“

Dívám se na něj, jako by se zbláznil. „Vždyť víš, že nejde jen o to.“

Musím odříkávat všechny důvody, proč je to špatný nápad? Jeho žhavý pohled je důvod číslo jedna a moje bušící srdce je důvod číslo dvě.

„Ale no tak, Elle, ani jeden z nás nebude moct usnout, když víme, že můžeme věnovat Connorovi týden, abychom se fakt ujistili, že ví, že je všechno v pohodě.“

„Máš pravdu. Jenom...“

Zachytí můj pohled a položí mi ruce na ramena, abych nemohla uniknout. „Můžeš mít vlastní pokoj... jestli chceš.“ Fordovo frajersky uličnické vystupování mě rozesměje, ale stejně na něj vyvalím oči. „Můžeš studovat a odpočívat, kdy chceš. Až si dáš pauzu, můžeme společně Connora někam vzít.“

Měla bych se na studium víc soustředit, ale Ford je vážně přesvědčivý.

„Strávit trochu času jako rodina by bylo rozumné.“

„Tak tedy souhlasíš.“

Odfouknu si. Tohle nebude můj nejchytřejší tah, ale je to kvůli Connorovi. „Tak jo.“

Fordův dlouhý prst mi přejede po tváři. „Dobře.“

Tvářím se bezvýrazně. „Štval ses za mnou, místo abys zavolal?“

Zazubí se. „Dáš se snáz zviklat, když se vidíme tváří v tvář.“

To proto, že uvnitř trochu roztaju pokaždé, když tě spatřím.

„Veze tě domů Lena, nebo potřebuješ odvézt?“

Stehna se mi sevrou při představě, že bych s ním zůstala trčet v autě. Vím, že by mě doprovodil ke dveřím, a protože mi vadí představa, že by řídil potmě nazpátek, nabídla bych mu pohovku a přivedla se tím k šílenství.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Stojí za čekání.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.